

Sygnatura akt II W 472/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 grudnia 2015 r.

Sąd Rejonowy w Żarach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: **SSR Anna Teclaw**

Protokolant: staż. Martyna Zychła

za KPP Ż. ---

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 17.09.2015 r., 22.10.2015 r. i 17.12.2015 r. sprawy:

Z. Z. s. K. i Z.

ur. (...) w D.

obwinionego o to, że:

w dniu 09.04.2015 r. około godziny 10:20 na ul. (...) w rejonie skrzyżowania z ulicy (...) nie zastosował się do znaku wyprzedzania na oznakowanym przejściu dla pieszych oraz skrzyżowaniu oraz w dalszym ciągu jazdy na ulicy (...) w rejonie skrzyżowania z ulicą (...) nie zastosował się do zakazu wyprzedzania bezpośredniego przed oznakowanym przejściem dla pieszych oraz nie zastosował się do znaku poziomego P-4 „linia podwójna ciągła”

tj. o wykroczenie z art. 97 kw w zw. z art. 24 ust. 7 pkt 3 i art. 26 ust. 3 pkt 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym i art. 92§1 kw

1. obwinionego **Z. Z.** uznaje za winnego tego, że w dniu 09.04.2015 r. około godziny 10:20 w Ż., woj. (...) na ul. (...) w rejonie skrzyżowania z ulicy (...), kierując samochodem marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...), nie zastosował się do znaku wyprzedzania na oznakowanym przejściu dla pieszych oraz skrzyżowaniu oraz w dalszym ciągu jazdy na ulicy (...) w rejonie skrzyżowania z ulicą (...) nie zastosował się do zakazu wyprzedzania bezpośredniego przed oznakowanym przejściem dla pieszych oraz nie zastosował się do znaku poziomego P-4 „linia podwójna ciągła”, tj. popełnienia wykroczeń z art. 97 kw w zw. z art. 24 ust. 7 pkt 3 i art. 26 ust. 3 pkt 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym i art. 92§1 kw i za to na podstawie **art. 92§1 kw w zw. z art. 9§1 kw** wymierza mu karę grzywny w wysokości **1.000 (jednego tysiąca) złotych**,

2. na podstawie art. 118§1 kpw oraz §1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. Nr 118, poz. 1269) oraz na podstawie art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t. j. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) obciąża obwinionego zryczałtowanymi wydatkami postępowania w kwocie 100 złotych oraz zasądza opłatę w kwocie 100 złotych.

Sygn. akt II W 472/15

UZASADNIENIE

Z. Z. w dniu 9 kwietnia 2015 r. około godziny 10:20 w Ż., woj. (...) kierował samochodem osobowym marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Na ulicy (...) w rejonie skrzyżowania z ulicą (...) nie zastosował się do zakazu wyprzedzania na oznakowanym przejściu dla pieszych oraz skrzyżowaniu. Ponadto, w dalszym ciągu jazdy na ulicy

(...) w rejonie skrzyżowania z ulica (...) nie zastosował się do zakazu wyprzedzania bezpośrednio przez oznakowanym przejściem dla pieszych oraz nie zastosował się do znaku poziomego P-4 „linia podwójna ciągła”.

dowód: częściowo wyjaśnienia Z. Z. – k. 7, k. 30

notatka urzędowa – k. 5

zeznania P. W. – k. 30v-31

zeznania D. K. – k. 31

informacja z UM Ż. – k. 37

kserokopie notatników służbowych – k. 42-49

Obwiniony Z. Z. początkowo przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, jednakże w toku postępowania przed Sądem wyjaśnił, iż nie przyznaje się do jego popełnienia wskazując, iż powodem przyznania się na wcześniejszym etapie postępowania miało być skończenie sprawy na miejscu bez kierowania wniosku o ukaranie do Sądu. Wskazał ponadto, iż w miejscu, w którym miał popełnić wykroczenie „był remont i nie było oznakowania poziomego”.

Sąd częściowo dał częściowo wiarę wyjaśnieniom obwinionego, tj. jedynie w tym zakresie, w jakim potwierdza, iż w dniu 9 kwietnia 2015 r. poruszał się pojazdem w okolicach ulicy (...). Sąd nie dał zaś wiary jego wyjaśnieniom w pozostałym zakresie. Przeczą temu przede wszystkim zeznania przesłuchanych w sprawie świadków, a także dowody z dokumentów, w tym przede wszystkim z Urzędu Miejskiego w Ż., z którego wynika, iż w dniu 9 kwietnia 2015 r. na ulicy (...) nie były prowadzone na zlecenie tego Urzędu prace remontowe. Ponadto, funkcjonariusze policji zgodnie zeznali, iż brak było możliwości zastosowania wobec obwinionego postępowania mandatowego, co znalazło wyraz przede wszystkim w tym, iż bezpośrednio po popełnieniu przez niego wykroczeń sporządzony został protokół przesłuchania osoby podejrzanej o popełnienie wykroczenia. Sam obwiniony na rozprawie wyjaśnił, iż policjant powiedział mu, „że sprawa jest takiego kalibru, że musi iść do Sądu”. Wobec czego niezrozumiałe są jego wyjaśnienia, w których wskazuje, iż sprawa miała się zakończyć jedynie wręczeniem mu mandatu. Na marginesie jedynie wskazać należy, iż ewentualne przyjęcie mandatu karnego czy przyznanie się w całości do stawianego mu zarzutu, świadczy przeciw o niekwestionowaniu swego sprawstwa. Całościowa ocena zachowania obwinionego, przy dotychczasowej karalności za wykroczenia drogowe, wręcz pozwala na stwierdzenie, iż próba uniknięcia, względnie zmniejszenia zakresu odpowiedzialności za popełnione wykroczenia jest związana z realną obawą utraty w postępowaniu administracyjnym prawa jazdy z uwagi na przekroczenie dopuszczalnej ilości punktów karnych.

Dokonując ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie Sąd oparł swoje ustalenia również na zeznaniach świadków – funkcjonariuszy policji - P. W. oraz D. K., albowiem zdaniem Sądu w świetle zebranego w trakcie postępowania materiału dowodowego ich zeznania tworzą wzajemnie się potwierdzającą, spójną i logiczną całość przemawiającą za przyjęciem wyżej ustalonego stanu faktycznego. Świadczenie ci dokładnie pamiętali przebieg zdarzenia, tak więc brak jest podstaw do kwestionowania prawdziwości ich zeznań. Znajdują również potwierdzenie w pozostałym zebranych w sprawie materiale dowodowym w postaci dowodów z dokumentów. Przede wszystkim podkreślenia wymaga, iż świadkowie zgodnie zeznali, iż obwiniony dokonał wyprzedzenia innego pojazdu na oznakowanym przejściu dla pieszych, bezpośrednio przed oznakowanym przejściem dla pieszych, a także, że nie zastosował się do znaku poziomego P-4 linia podwójna ciągła.

Sąd ponadto uznał za wiarygodne zgromadzone i ujawnione w niniejszej sprawie dowody z dokumentów, albowiem dowody te nie dały podstaw by je kwestionować pod względem wiarygodności jak i fachowości, zostały one sporządzone w sposób przepisany prawem pozwalając zarazem na odtworzenie, uszczegółowienie jak i uzupełnienie przebiegu zdarzeń, jak również pozwoliły postawić w odpowiednim świetle wyjaśnienia obwinionego. Podkreślenia wymaga, iż materiał dowodowy w postaci konsekwentnych zeznań świadków i pozostałych dowodów z dokumentów jest wystarczający dla przypisania odpowiedzialności za popełnione wykroczenia obwinionemu, a nieuzyskanie z

Komendy Powiatowej Policji w Ż. nagrania z zarejestrowanym zdarzeniem, które po miesięcznym przechowywaniu zostało usunięte z dysku, nie stwarza żadnej przeszkody dla prawidłowego ustalenia stanu faktycznego sprawy.

Art. 92§1 kw stanowi, iż kto nie stosuje się do znaku lub sygnału drogowego albo do sygnału lub polecenia osoby uprawnionej do kierowania ruchem lub do kontroli ruchu drogowego, podlega karze grzywny albo karze nagany. W myśl art. 97 kw uczestnik ruchu lub inna osoba znajdująca się na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu, a także właściciel lub posiadacz pojazdu, który wykracza przeciwko innym przepisom ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym lub przepisom wydanym na jej podstawie podlega karze grzywny do 3000 złotych albo karze nagany. Przedmiotem ochrony ww. wykroczeń stypizowanych w art. 92§1 kw i art. 97 kw jest porządek i bezpieczeństwo ruchu drogowym. Przepis art. 97 kw ma niewątpliwie charakter blankietowy, albowiem dopełnienia znamion wykroczenia należy szukać w innych aktach prawnych. Podstawowe znaczenie dla bytu tego wykroczenia mają przepisy ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (tj. z 2012 r. poz. 1137 z późn. zm.). Zgodnie z treścią art. 24 ust. 7 pkt 3 ww. ustawy zabrania się wyprzedzania pojazdu silnikowego jadącego po jezdni na skrzyżowaniu, z wyjątkiem skrzyżowania o ruchu okrężnym lub na którym ruch jest kierowany. Ponadto, art. 26 ust. 3 pkt 1 tej ustawy stanowi, iż kierującemu pojazdem zabrania się wyprzedzania pojazdu na przejściu dla pieszych i bezpośrednio przed nim, z wyjątkiem przejścia, na którym ruch jest kierowany.

Mając powyższe na uwadze stwierdzić należy, iż obwiniony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona wykroczenia z art. art. 97 kw w zw. z art. 24 ust. 7 pkt 3 i art. 26 ust. 3 pkt 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym i art. 92§1 kw, albowiem w dniu 09.04.2015 r. około godziny 10:20 w Ż., woj. (...) na ul. (...) w rejonie skrzyżowania z ulicy (...), kierując samochodem marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...), nie zastosował się do znaku wyprzedzania na oznakowanym przejściu dla pieszych oraz skrzyżowaniu oraz w dalszym ciągu jazdy na ulicy (...) w rejonie skrzyżowania z ulicą (...) nie zastosował się do zakazu wyprzedzania bezpośredniego przed oznakowanym przejściem dla pieszych oraz nie zastosował się do znaku poziomego P-4 „linia podwójna ciągła”

Wymierzając obwinionemu karę Sąd wziął pod uwagę wszelkie okoliczności łagodzące jak i obciążające.

Do okoliczności łagodzących Sąd zaliczył przede wszystkim fakt, iż obwiniony swym czynem nie wyrządził nikomu szkody.

Do okoliczności obciążających Sąd zaliczył uprzednią wielokrotną karalność za wykroczenia w ruchu drogowym.

Mając powyższe na uwadze, Sąd uznał, iż wymierzenie obwinionemu kary grzywny w wysokości 1000 zł będzie sankcją wystarczającą i zapobiegnie naruszaniu porządku prawnego przez obwinionego w przyszłości. W ocenie Sądu, wymierzona obwinionemu kara grzywny spełni swoje funkcje w zakresie kształtowania świadomości prawnej, jak i oddziaływania na obwinionego.

W pkt. 2 wyroku Sąd na podstawie art. 118§1 kpw oraz §1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 r. w sprawie zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. Nr 118, poz. 1269) oraz na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (t. j. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.), obciążył obwinionego zryczałtowanymi wydatkami postępowania w kwocie 100 zł oraz zasądził opłatę w kwocie 100 zł. Obwiniony uzyskuje miesięcznie dochody w wysokości ok. 3000 złotych, wobec czego w ocenie Sądu ma możliwości finansowe do uiszczenia kosztów postępowania, bez poniesienia nadmiernego uszczerbku dla siebie i swojej rodziny.

SSR Anna Teclaw

Zarządzenia:

1. Odnotować w kontrolce terminowości uzasadnień,

2. odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć obrońcy,
3. akta przedłożyć za apelacją lub za 7 dni od doręczenia.

Żary, 14.01.2016 r.